

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

שבועות מחוץ לבית, וערים כל הלילה ועוסקים כל הלילה בתורה, שגם ב' הדברים הנ"ל, הם תיקון תאות משגל, כי מה שלא ישנים - זה ממעט ביותר התאוה הנ"ל, שזה בחי' (דניאל ה) עירין קדישין, וכדאיתא בס' המידות לרבינו הק' ח"ל (ערך שינה א) מי שהוא מקודש יותר הוא רחוק מה שינה יותר. וכ"כ רבינו הק' שמיעוט וביטול השינה - מבטל את התאוה הידועה. וכן בליל שבועות לומדים תורה כל הלילה, שעסק התורה מבטל את תאות היצר. וכמ"ש חז"ל (ברכות ה) לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, אם נצחו - מוטב, ואם לא - יעסוק בתורה. וכן לענין תיקון תאות אכילה בסוכה, שלא קבועים בו כ"כ בענין האכילה, אלא לשמוח בה' בבחי' (דברים טז, יד-טו) ושמחת בחגך... והיית אך שמח, עם שמחת בית השואבה, לריקודים והקבלת פני רבו, וקצת טיולים וכו', ושירה בצוותא וכו' ואוכלים מעט ושמחים הרבה. ויהי רצון שנוכה לתקן בשלימות כל התאות.

בכרכת התורה וכטו"ס
שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

תיקון הכללי

ענו בכבל רגליו, ברזל באה נפשו. פשוטו ידוע. והנה הצדיק השומר את בריתו עובר עליו מה שעובר, ולפעמים צריך להתנהג כאילו רגליו כבולות בשלשלאות ברזל, וע"כ לא יכול להגיע לשום מקום. כלומר שכדי לשמור עיניו הוא נמנע מלצאת מביתו (ועכ"פ אינו מטלטל א"ע בקלות ובחופשיות). וגם מתנהג כאילו אם יעשה ההיפך וישחרר ח"ו עיניו ברזל (סכין) באה נפשו ורוצחים אותו.

א"נ עומד בכל הנסיונות של שמירת הברית והעיניים, וכמ"ש חז"ל (הור"ד ברש"י ח"ל: ברזל באה נפשו, א"ר הונא בר אידי, שרתוע (פרשי' שפוד) עשתה לו תחת זקנו שאם ירכין פניו - השרתוע מכהו, ע"כ). אבל כמובן אצל שומר עיניים זה נסיון שניתן להתגבר עליו ע"י סגירת העיניים.

א"נ "ברזל" - ר"ת בילהה רחל, זילפה לאה, באה נפשו היינו שלקח ללב מצב שבטי י"ה ועם ישראל, והבין שהכל תלוי בו, דהיינו בשמירת הברית והעיניים.

עד עת בא דברו. כי כל היסורים - באים ע"פ פקודת ה', ומסתלקים ע"פ פקודת ה', וכל דבר יש לו את הזמן שלו. בבחי' קץ שם לחשך (איוב כח, ג). ולענין בית הסוהר של יוסף, כשהגיע הזמן שלח מלך ויתרהו (ספוק הכא). אמרת ה' צרפתהו. כי תמיד צריך להתחזק בעסק התורה, וד"ת תמיד מצרפים ומזככים את המוח, ואת הלב של האדם. ובמיוחד יש לעסוק בתורה בעת הנסיונות והבלבולים (ויש רמז נוסף: מאר"ת ה' צר-פת הו[א]) כפי היכולת כמובן, בבחי' (תהלים קיט, צב) לולא תורתך שעשועי, אז אבדתי בעיני. וכמו שרואים בחוש הרבה פעמים. והמצודות פירש כעין הבחינה של שכינה מדברת מתוך גרונו של יוסף, כלומר דבר ה' שהי' בפה יוסף לפתור החלום בפתרון צרוף. (מתוך תיקון הכללי בהוצאת נצח מאיר)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר קורח לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. "קרואי מועד, אנשי שם" (במדבר טז, ב).

כי איתא בדברי רבינו הקדוש ז"ל (לקוטי מוהר"ן תנינא, סימן א) שיש שלוש מידות שהם מחריבי ירושלים, דהיינו הלב [כי ירושלים בחי' יראה שלם (כ"ד נו, ט), היינו שלימות היראה, שהוא בחי' לב, היינו שלימות היראה התלויה בלב כמ"ש חז"ל (קדושין לב:) דבר המסור ללב נאמר בו ויראת מאלקיך (ויקרא יט יד. ועוד הרבה). וזה בחי' (ישעיה מ, ב) דברו על לב ירושלים], היינו שהמידות הנ"ל מפסידים היראה התלויה בלב, כי שלוש אלו דהיינו תאות ממון, תאות אכילה ותאות משגל הם בלב, וע"כ מפסידים היראה שבלב. וזה בחי' קרואי מועד, אנשי שם (במדבר טז, ב), אנשי שם - זה בחי' ג' מידות הנ"ל, שהם תאות ממון, תאות משגל ותאות אכילה, שכל אחת ואחת נקרא 'שם', ממון כמ"ש (שמות כ, כא) בכל מקום אשר אוכיר את שמי, אבוא אליך וברכתיך. בחי' (משלי י, כב) ברכת ה' היא תעשיר. אכילה, כמ"ש (רות ה, יא) וקרא שם בבית לחם. משגל, כמ"ש (אסתר ב, יד) כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם. - וגם היראה שבלב - הוא ג"כ בחי' שם, בבחי' (דברים כח, נח) ליראה את השם הנכבד. וזה קרואי מועד - אנשי שם, שצריכים לקרות את המועדות ולכבדם מאד מאד, דהיינו לכבד את השלוש רגלים לתקן את ג' המידות הנ"ל, בחי' אנשי שם, כי בפסח - נתתקן תאות ממון כמ"ש (שמות יב, לו), וה' נתן את חן העם וגו' וישאילום - בעל כורחם (ברכות ט:), כי הם - לא רצו כלל, כי אז נתתקן תאות ממון. (ובגנוזי

"וְקַבַּע אֶת קַבְעֵיהֶם נֶפֶשׁ"

שְׁמַעְתִּי בְשִׁמּוֹ, שְׁהִזְכִּית אֶת אֶחָד שְׂאֵמֶר לוֹ, שְׂאִין לוֹ פְּנָאֵי לְלַמֵּד מִחֻמַּת שְׁעוֹסֵק בְּמִשְׁאָ וּמִתְקֵן, אָמַר: שְׂאֵף-עַל-פִּי-בֶן רְאוּי לוֹ לְחַטֵּף אִיזָה זְמַן לְעִסֵּק בְּתוֹרָה כְּכֹל יוֹם. וְאָמַר, שְׁוֹהוּ מֵה שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְכַרְזֵם לְבִרְכָה, (שְׁבַת לא), שְׁשׂוֹאֲלִין אֶת הָאָדָם: קַבְעֵת עֵתִים לְתוֹרָה? קַבַּע הוּא לְשׁוֹן גְּזֻלָּה, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (מְשַׁלֵּי כ"ב): "וְקַבַּע אֶת קַבְעֵיהֶם נֶפֶשׁ"; הִנֵּנו שְׁשׂוֹאֲלִין אֶת הָאָדָם, אִם גְּזַל מִן הַזְּמַן שֶׁהוּא טְרוּד בְּעַסְקוֹ, אִם גְּזֻלָּת מִהֵן עֵתִים לְתוֹרָה, כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לְחַטֵּף וְלִגְזֹל עֵתִים לְתוֹרָה מִתּוֹךְ הַטְּרָאָה וְהַעֲסָק.

(ליקו"מ רפד)

אבא ח"ה, ע' מו, העתיק "נמתקים", והוא טעות דפוס וצ"ל "נתתקן"). בשבועות - נתתקן תאות משגל, בחי' (בכורות ו:) דם נעבר ונעשה חלב. בסוכות - נתתקן תאות אכילה, כי סוכות נקרא חג האסיף (שמות לד, כב) שאוסף כל מיני מאכל. וזה בחי' תיקון תאות אכילה, כי אינו דומה מי שיש לו סת בסלו, למי שאין לו פת בסלו (יומא עד:). ע"כ צריכים ליזהר בכבוד יו"ט, כי כל רגל הוא בחי' התחדשות המוחין, שנמשך שכל חדש, בבחינת (דברים ד, לט) וידעת היום, לתקן הג' מידות אלו, ששרשן בלב, וזה בחי' קרואי מועד - אנשי שם שצריכים לקרוא את המועדות, את הג' רגלים לתקן את הג' מידות בחינת אנשי שם.

וזה בחי' תיקון תאות ממון בפסח, היינו מה שאנו רואים בעינינו אשר כל כלל ישראל היראים מבזוזים הון רב לכבוד פסח, היינו ע"י קניית מצות מהודרות שעולות ממון רב, וכן קונים אוכל בשפע בשר ודגים (ובפרט בדורינו שאפשר לקנות הכל כשר לפסח למהדרין, וכן עושים, כ"א איש כמתנת ידו בכרכת ה' אשר ברכו, וכן קונים בגדים חדשים ונעלים חדשים וכו' וכו', ולא מסתכלים על הכסף, שכל זה הוא בחינת תיקון תאות ממון, אשריהם ישראל ומי כעמך ישראל. וזה בחי' תיקון תאות משגל בשבועות. שכל ישראל נמצאים כל ליל

מדרש

ויקח, אין ויקח אלא משיכת הדברים רפים שנמשכו כל גדולי ישראל והסנהדראות אחריו. במשה הוא אומר (במדבר א, יז): ויקח משה ואהרן את האנשים האלה. וכן (ויקרא ח, ב): קח את אהרן ואת בניו אתו. וכן הוא אומר (הושע יד, ג): קחו עמכם דברים. וכן (בראשית יב, טו): ויקח האשה בית פרעה. הווי: ויקח קרח, שבדברים רפים משך לבם. ויקח קרח, על ידי מה נלקח, על ידי אליצפן בן אחי אביו שנעשה נשיא על משפחתו (במדבר ג, ל): ונשיא בית אב למשפחת הקהתי אליצפן בן ציאל. אמר קרח, ארבעה אחים היו אחי אבא (שמות ו, יח): ובני קהת עמרם ויצהר וחרון וציואל, עמרם הבכור וכה אהרן בנו לגדלה ומשה למלכות, מי ראוי לטל את השנייה לא השני, שנאמר: ובני קהת עמרם ויצהר, אני בנו של יצהר, הייתי ראוי להיות נשיא על משפחתי, והוא עשה בנו של ציאל, קטן של אחי אבא יהי גדול עלי, הריני חולק עליו ומבטל כל מה שנעשה על ידו, לכך ויקח קרח.

(במדבר רבה יח, ב)

אהובי בני חביבי, מכתבך קבלתי עתה בעת השנה, ואין לי פנאי להאריך, והנה דעתי נזקה מאד ממה שאתה עוסק בכתיבת המפתחות, פי הוא הצלחה נפלאה נצחית כשאנו זוכין לעסק בספרי אדוננו מורנו ורבנו ז"ל, בפרט לעשות בהם איזה תקונים שהם זכות הרבים לדורות, ואי אפשר לבאר גדל העסק הזה. טוב ההודות לה אשר עזרנו עד כה, ונהיה ראוי לה להחיות נפשך בכל עת אשר גם עתה שאינך יכול להתמיד בראוי, עם כל זה אתה זוכה לעסק בעסק קדוש ונורא כזה, בן יהיה ה' עמך שתזכה לחזר אל אהל תורה בקביעות, ותהיה תורתך קבע ומלאכתך עראי. ועליך לבסוף לזה בכל עת ולחטוף לעת עתה כל מה שתוכל, ולשמח נפשך בכל נקדה ונקדה טובה, ולהיות מודה על העבר ולבקש בכל יום להוסיף להבא בכל עת קדשה ודעת וכו', שיהו עקר אריכת ימים באמת, כמבאר בדבריו ז"ל.

דברי אבי המעטיר בעדכם.

נתן מברסלב.

(עלים לתרופה מכתב קיא)

הארות על מאמר "זיבן ה' אלקים את הצלע" (בסימן טז)

י. וכי לא אשא פנים לישראל שאני אמרתי ואכלת ושבעת וברכת והם מדקדקים מכזית ועד כביצה.

עיי"ש בגמרא, שכוונת הדברים שאפי' באכלם אכילה מועטת כזו מדקדקים לברך ברכת המזון, נמצא שעיקר מעלתם בזה הוא מה שהן מברכים ומודים להשיות אפי' על אכילה מועטת, שזהו המבחן המראה שמיעוט אכילתם הי' לשם ה', לשבור תאוות אכילה, כי יתכן למעט באכילה מחמת מחלה, או כדי לחסוך כסף מחמת קמצנות או מסכנות, ויתכן למעט באכילה משום כבוד מדומה למען ישבחוהו בתואר צדיק וכדומה, אבל כל אלה דומיהם לא זוכים לא לשביעת הגוף ולא לשביעות הנפש, וע"כ אין להם יישוב הדעת לברכו בלב שלם ונפש חפיעה, אבל הצדיק שאוכל בעיקר לשובע נפשו ולא לשובע גופו, הרי בודאי שנפשו מתיישבת ודעתו צלולה להללו ולברכו בכוונה שלימה. וכיון שתכלית אכילתן של ישראל הוא כדי שעי' אכילתם יוכלו לשבחו ולהללו ולעסוק בתורתו (וכדאיתא בשיחות שעל מאמר הזה) לכן כשישראל אוכלים ושותין מתחילים סעודתן בשירות ותשבחות כמ"ש חז"ל (מגילה יב, ב): שזה בחי' מזמור ה' ורועי לא אחסר שאומרים בתחילת סעודתן, ועוסקים בתורה בשעת סעודתם וכמ"ש חז"ל באבות, כ"ז להראות שכל עיקר כוונתם בעסקם בסעודה הוא רק כדי לעבדו ית' בתורה ותפילה.

(מתוך הספר יש מאין הארות על הסה"ק ליקוטי מוהר"ן)

למה נסמך מחלקת קרח לפרשת ציצית

ציצית שקול כנגד כל התורה, פי גם ציצית הוא בחינת עינים בחינת מציץ מן התרפים, כמו שפרש רבנו, גרו זאיר (סימן ז). ועל-כן נאמר בציצית, "וראייתם אותו וכו', ולא תתורו וכו' ואחרי עיניכם וכו'", פי ציצית הוא תקון העינים שיהו בחינת כלליות התורה כ"ל. וזה נסמכה פרשת ציצית לפרשת מקושש, כמו שפרש רש"י שם. וזה נסמכה מחלקת קרח לפרשת ציצית, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה; פי קרח הלבישן טליתות שכלן תכלת. ועל-ידי-זה חלק על משה עליו השלום, עין שם. פי עקר אחיזת מחלקת קרח שהוא מחלקת דסטר אחרא, שהוא בחינת היכלי התמורות, הוא על-ידי פגם ציצית, דהינו פגם העינים, פי מפגם העינים, משם נאחזת מחלקת דסטר אחרא שהיא בחינת היכלי התמורות שבאים משבירת כלים שהיה על-ידי פגם אור העינים כ"ל. ועל-כן קרח פגם תחלה בציצית, שהוא תקון השבירה, תקון המחלקת כ"ל. ועל-ידי-זה היה לו כח לעורר מחלקת דסטר אחרא שהוא בחינת מחלקת קרח כ"ל.

(בשר שנתעלם מן העין ג ג)

מחלקת קרח שפפר בכל התורה

שרוצה להבין בשכלו הטעם של המצוות והו בעצמו בחינת פגם החקירות והמבוכות הנ"ל שאי אפשר להבינם כ"ל, שעל-ידי-זה יכולין להכשל, להוסיף או לגרע או לעבר לגמרי, פי יש שיוכל לטעות על-פי מבוכות הנ"ל, שיאמר, מאחר שה' יתברך חפץ בעשיתינו שנעשה תכלת לטלית, אם בן תכלת יקר בעיניו והוא תקון גדול, אם בן יעשה טלית שכלה תכלת, ואם אין התכלת מתקן רק ה' יתברך בעצמו מתקן, אם בן יגרע ולא יעשה תכלת כלל. וזהו בחינת מחלקת קרח שפפר בכל התורה על-ידי חקירות כאלו. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, במדבר רבה, פרק מח, קרח מין היה. וזהו ששאל, טלית שכלה תכלת חייבת בציצית, או פטורה? אמרו לו, חייבת. התחיל משחק, מה טלית של מין אחר חוט של תכלת פטורה, זו שכלה תכלת לא כל שכן? וכן בית מלא ספרים וכו' וכן בהרת כגריס וכו' פרחה בכלו וכו', הינו כ"ל שבא לכפירות בכל התורה על-ידי שנכנס למבוכות הנ"ל, שעל-ידי-זה היה קשה לו ממה נפשך הנ"ל, או שאין צריכין לעשות כלל, או אם צריכין תכלת, א"כ יעשה טלית שכלה תכלת. וכן אם ה' יתברך חפץ שנכתב מזוזה והיו יכולים לומר טעם על-פי פשוט כדי לפרסם יחוד שמו יתברך. ובדאי זה הטעם אמת, אך אף-על-פי-כן דברים גנו, כי אם בן בית שמלא ספרים שכתוב בכלם יחודו ואחדותו ופטר מזוזה. על-כן אנו צריכין להאמין שאפלו מצות מזוזה שנתראה לכאורה שיש לה טעם, אף-על-פי-כן אין אנו יודעין הטעם בשלמות. וגם מפני מה צריכין לכתב המזוזה על עור דיקא ולא על כסף וזהב, או לחקק על הכתל באתגליא שני הפרשיות, אף טעמי המצוות אי אפשר להבין מחמת בחינה הנ"ל. וקרח שפגם בזה ורצה לכנס במבוכות אלו, על-כן פפר בעקר ובכל התורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכ"ל.

ימית נת אסתר

חזרה בתשובה שלמה

להצלחת

ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובגשמיות

לעילוי נשמות

תמונת אסתר ע"ה

נלב"ע מ"ו שבט
ת.נ.צ.ב.ה.

נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

ניב כהן בן ערנה

ליוונ הגון

והצלחה ברוחניות ובגשמיות

לעילוי נשמות

שמואל בן אברהם כהן ז"ל